

In het Vizier

In de Tweede Kamer is het iedere derde woensdag in mei Verantwoordingdag, in de volksmond ook wel Gehaktdag genoemd.

De provincie Zuid-Holland heeft iets vergelijkbaars, maar dan halverwege de zittingstermijn van Provinciale Staten, die vier jaar duurt. Eind maart was het zo ver. De financiële crisis maakt het ook voor de provincie niet eenvoudiger om de eindjes aan elkaar te knopen.

Terecht stelt gedeputeerde Evertse in dit nummer van Vizier dat het niet alleen aankomt op de harde cijfers, hoe belangrijk die ook zijn. "Voor de ChristenUnie/SGP is er nóg een belangrijke vraag, die geldt voor zowel onze plaats in het college van Gedeputeerde Staten als in Provinciale Staten: Waren we onderscheidend? Viel het op in ons spreken en handelen dat we Christus als Koning hebben? Dat we niet voortgedreven worden door de waan van de dag en de hypes, maar door Zijn Koninkrijk, dat onstuitbaar baan breekt in de geschiedenis?"

Het zijn vragen die niet beperkt mogen blijven tot de politiek en de politici, maar die elk mens, in welke positie ook, zichzelf moet voorhouden. Niet een keer in de vier jaar, maar dagelijks.

En dat kan en hoeft niet in eigen kracht. De Pinksterdagen liggen weer achter ons. We herdachten de uitstorting van de Heilige Geest die gepaard ging met (onder meer) het geluid van een zeer sterke wind. En eeuwen daarvoor had de profeet Maleachi al beloofd dat voor hen die Gods Naam vrezen de Zon der gerechtigheid zou opgaan en dat er genezing zou zijn onder Zijn vleugels. Over wind- en zonne-energie gesproken! Een duurzamer alternatief is niet denkbaar.
Rudy Ligtenberg, eindredacteur

Kwaliteit van lokaal bestuur

De kwaliteit van het bestuur is een onderwerp dat veel besproken wordt onder bestuurders en politici. Soms vraag ik me wel eens af of het "gewone burgers" ook nog in beweging kan brengen. Want uiteindelijk gaat het er toch om wat inwoners vinden van de kwaliteit van het bestuur van hun gemeente.

Gedeputeerde Staten van Zuid-Holland hebben een tijd geleden een discussienota uitgebracht over de toekomst van het lokaal bestuur. Centraal in die nota stond het instrument "bestuurskrachtonderzoek". Door middel van een bestuurskrachtonderzoek kan een gemeente een goed beeld krijgen van de kwaliteit van het bestuur. Het gaat om vragen als: is de dienstverlening op orde? Is de gemeente voldoende in staat de opgaven van een goed antwoord te voorzien? Bij een dergelijk onderzoek gaat de gemeente als het ware voor de spiegel staan, een kritisch zelfonderzoek zogezegd. De provincie laat trouwens zelf ook zo'n onderzoek uitvoeren.

Criteria

In de Statenvergadering van maart bespraken we de definitieve nota. De fractie van ChristenUnie/SGP was positief over de nota. Zo wordt goed duidelijk gemaakt welke criteria er van toepassing zijn bij bestuurskrachtonderzoeken. Het gaat dan om de gemeente als bestuur, de gemeente als dienstverlener, de gemeente als deelnemer in het openbaar bestuur en de gemeente als interne organisatie. Bij ieder van die rollen gaat het dan om de volgende criteria: transparantie, betrouwbaarheid, consistentie, democrati-

sche legitimering, interactiviteit, pro-activiteit, slagvaardigheid en zelfstandigheid.

Onze fractie vond het ook een goede zaak dat het gevoerde debat met lokale bestuurders over de discussienota in ieder geval als resultaat heeft gehad dat er afspraken konden worden gemaakt met de Vereniging van Zuid-Hollandse Gemeenten. Deze moeten er toe leiden dat na verloop van tijd in alle Zuid-Hollandse gemeenten bestuurskrachtonderzoeken volgens de nieuwe criteria zullen worden uitgevoerd. In de nota is een stappenplan voor kwaliteitsverbetering opgenomen: het onderzoeken van de bestuurskracht, overwegingen en besluitvorming over de uitkomsten en uitvoering en borging van de gekozen oplossingen. In de nota zijn trouwens ook de aanbevelingen uit een evaluatieonderzoek naar een aantal gemeentelijke herindelingen meegenomen.

Volgen

Tijdens het debat is duidelijk geworden dat de provincie in het belang van de kwaliteit de gang van zaken rond bestuurskrachtonderzoeken blijft volgen, zonder zich met het gemeentelijke functioneren te willen bemoeien.

Tot slot hebben we de verwachting uitgesproken dat de provinciale nota goed aansluit bij het landelijke beleidskader gemeentelijke herindelingen, dat inmiddels door de staatssecretaris van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties naar de Tweede Kamer is gezonden.

*Servaas Stoop, fractievoorzitter
ChristenUnie/SGP Zuid-Holland*

Zonne-energie, is daar wel voldoende van?

Energiebesparing kwam in een basisschoolklas als project aan de orde. De leerkracht had op het bord allerlei soorten energie geschreven: windenergie, zonne-energie enz. Vervolgens vroeg hij aan de leerlingen: Hoe kunnen we thuis energie besparen? Een leerling zei: "De was buiten drogen." Waarop een andere leerling opmerkte: "Nee hoor, wij hebben juist bewust een wasdroger gekocht." "Hoezo?" vroeg de docent. "Wel," zei de leerling, "wij besparen zo op zonne-energie, die hebben we in de toekomst nog hard genoeg nodig."

Bij de behandeling van de energienota in de Statencommissie van december was de fractie ChristenUnie/SGP met anderen van mening dat er meer aandacht geschonken zou moeten worden aan zonne-energie.

Er is maatschappelijk gezien een breed gedragen gevoel dat er extra ingezet moet worden op alternatieve energiebronnen om het gebruik van fossiele brandstoffen –zoals olie, gas en steenkool– drastisch te verminderen.

Daar zijn verschillende redenen voor. Vanuit geopolitiek oogpunt is het wenselijk om voor de energievoorziening minder afhankelijk te zijn van instabiele en onbetrouwbare landen. Daarbij komt dat fossiele energiebronnen op termijn schaars en dus duurder zullen worden. En alternatieven zijn ook nog eens om milieutechnische redenen aantrekkelijk.

Omdat dé oplossing nog niet is gevonden, zullen we moeten inzetten op verschillende mogelijkheden. In de eerste plaats zullen we nog meer aan energiebesparing moeten doen.

Daarnaast is het gebruik van biobrandstof een

optie. Maar dat heeft ook weer nadelen, bijvoorbeeld omdat er landbouwgrond voor opgeofferd kan worden.

Windenergie is een derde mogelijkheid, waarbij aangetekend moet worden dat de maatschappelijke acceptatie om windmolens op het land (horizonvervuiling) te plaatsen afneemt. Zie bijvoorbeeld het verzet op Urk tegen de plaatsing van windmolens. Het alternatief, opstelling op zee, is aanmerkelijk duurder.

En ten slotte is er de zonne-energie, waarvan brede toepassing steeds meer binnen bereik komt.

Twee moties

Inderdaad, die ene leerling zat er tóch dichtbij: zonne-energie zullen we in de toekomst hard nodig hebben. En daar moeten we dus aan werken. In een Statenwerkgroep hebben we daar verder over gediscussieerd, met als resultaat dat in Provinciale Staten een tweetal moties is ingediend. De eerste had betrekking op besparing van energie bij de verlichting langs provinciale wegen, aangevuld met toepassing van zonne-energie. De tweede ging over stimulering van het gebruik van zonne-energie bij inrichting en herinrichting van bedrijventerreinen.

Beide moties waren vooral bedoeld om ervaring op te doen met zonne-energie waar andere gebieden later weer van kunnen profiteren. Op deze manier hopen we te bereiken dat de provincie Zuid-Holland meer en meer gaat inzetten op duurzame energie, vooral zonne-energie.

Henk van Dieren, Statenlid

Interview

De provincie en de Wmo

De provincie staat vooral bekend om haar rol op het gebied van ruimtelijke ordening en infrastructuur. In de Statencommissie 'samenleving' komen echter ook thema's als zorg en cultuur aan bod. Een actueel onderwerp is de in 2007 ingevoerde Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo). Reden genoeg om hierover eens in gesprek te gaan met ons Statenlid Willy de Zoete.

De Wmo, dat is toch typisch iets voor gemeenten?

"Ja, dat is waar. Het beleid van de overheid is er de laatste jaren op gericht om taken die dicht bij de burger liggen, te laten uitvoeren door de overheidslaag die het dichtst bij de burger staat. En dat is bijna altijd de gemeente. Toch heeft de Wmo ook een artikel – artikel 13– dat specifiek over provincies gaat. Provincies worden daarin opgedragen te zorgen voor steunfunctiewerk."

Wat wordt daar precies mee bedoeld?

"In de wet zelf gaat het over maatschappelijke ondersteuning, met als belangrijkste voorbeeld de huishoudelijke hulp voor wie niet (meer) zelf het huishouden kan doen. Het gaat echter

ook over "maatschappelijke opvang", en dan gaat het over veel meer terreinen. De gemeenten moeten de taken uitvoeren –het gaat immers om zaken die direct voor de burgers zijn bedoeld– en de provincie moet de gemeenten daarbij steunen. Vandaar de term steunfunctiewerk."

Aan wat voor taken moeten we dan denken?

"Dat wordt in de wet duidelijk omschreven. Het gaat om

1. het bevorderen van sociale samenhang en leefbaarheid
2. preventie van problemen bij het opgroeien en het opvoeden
3. het geven van informatie, advies en cliëntondersteuning
4. het geven van ondersteuning bij mantelzorg
5. zorgen voor maatschappelijke participatie van mensen met chronisch psychische klachten
6. voorzieningen treffen voor mensen met een beperking, zodat zij zo zelfstandig mogelijk kunnen meedoen in de maatschappij
7. zorgen voor maatschappelijke opvang, bijvoorbeeld voor vrouwen en voor slachtoffers van huiselijk geweld
8. zorgen voor openbare geestelijke gezondheidszorg
9. zorgen voor verslavingsbeleid

Hoe geeft de provincie haar steuntaak vorm?

"Voornamelijk door het beschikbaar stellen van kennis. Omdat het over taken gaat die nogal van elkaar verschillen, zijn er ook verschillende vormen gekozen. Hoofdzakelijk gaat het om het verstrekken van subsidies en om provinciale steunfunctieorganisaties die een deel van de provinciale taak uitvoeren. Zo is er een kennisinstituut voornamelijk gericht op de jeugd (JSO), één gericht op de zorg (Zorgbelang) en nog enkele andere."

En wat is de taak van Provinciale Staten hierbij?

"Wij controleren of de taken die de provincie heeft op kwalitatief goede wijze worden uitgevoerd. Regelmatig komen de provinciale organisaties met rapporten en presentaties. Maar ook de gemeenten wordt regelmatig gevraagd of zij tevreden zijn met de manier waarop zij door deze organisaties worden ondersteund. Zo spreken wij in het najaar bijvoorbeeld met Zorgbelang. Op de website van onze fractie komt daarvan in elk geval een verslag."

Suzan Sierksma, fractiemedewerker

De balans opmaken

Eind maart waren al weer twee jaren van de lopende zittingstermijn van Provinciale Staten verstreken en was de helft van de wedstrijd dus gespeeld. Net wat u zegt, de tijd gaat snel. Normaal wordt bij een wedstrijd of voorstelling dan pauze gehouden. Even rust. Een bak koffie of thee, voordat we weer verder gaan. Zo gaat het natuurlijk niet in de politiek. Rust, stel je voor. Niks geen pauze, maar stug doorgaan.

Wel wordt dit moment –halverwege de ‘regeerperiode’– dikwijls gebruikt om te kijken hoe de zaken er voorstaan. Diverse namen zijn daarvoor bedacht, zoals “Tussenbalans” en tegenwoordig ook wel (helaas weer uit het Engels) het begrip “Mid-term-review”. Het betekent dat het tijd is onszelf even onder de loep te nemen. Dat geldt natuurlijk voor de provincie Zuid-Holland in het algemeen, maar ook voor ons als fractie van de ChristenUnie/SGP.

Zelfreflectie. Nee, geen navelstaren of zelfkastijding, maar kijken hoe het is gegaan, hoe het gaat en hoe het de volgende twee jaar verder moet. Dat alles met een positieve insteek voor de toekomst. Wat hebben we wel en niet bereikt van het coalitieprogramma? Moet er soms een tandje bij gezet worden? En hoe staan we er financieel voor? Dat laatste is, vooral in deze tijd van recessie, een heel actuele vraag.

Als fractie is het van belang te kijken of er op een verantwoorde en effectieve manier inzet is gepleegd, of de maatschappelijke ontwikkelingen voldoende zijn gevolgd en doorvertaald naar de politiek. En zeker niet in de laatste plaats, of de fractie voldoende aansluiting heeft gehouden met de kiezer.

Voor de ChristenUnie/SGP is er nóg een belangrijke vraag, die geldt voor zowel onze plaats in het college van Gedeputeerde Staten als in Provinciale Staten: Waren we onderscheidend? Viel het op in ons spreken en handelen dat we Christus als Koning hebben? Dat we niet voortgedreven worden door de waan van de dag en de hypes, maar door Zijn Koninkrijk, dat onstuitbaar baan breekt in de geschiedenis?

Als je bij het boekhouden de balans opmaakt, komt er aan het eind de post “Eigen Vermogen” uit. In bestuur en politiek en zeker in de christelijke politiek, mag dat nooit je persoonlijke vermogen zijn, in de vorm van kiezersgunst of eigen succes. Nee, de ‘opbrengst’ moet altijd doorvertaald kunnen worden naar het maatschappelijk rendement. Dan denk je natuurlijk al gauw aan de aanleg van wegen, natuurgebieden en bedrijfsterreinen, aan een goede bijdrage aan de economische ontwikkeling en noem al die dingen maar op waar de provincie zich mee bezighoudt. Dat is goed en dat mag.

Toch zal dat rendement voor ChristenUnie en SGP als het goed is nog een diepere dimensie hebben. Een diepte die doordringt naar mensen. Mensen, die als het erop aankomt, allemaal kwetsbaar zijn en waarvan velen hunkeren naar een maatschappij met een menselijke maat en een menselijk gevoel. Die op dat punt ook terecht iets van ons verwachten. Wat we voor die mensen hebben gedaan, mogen we geloven, hebben we in alle gebrek voor Hem en Zijn Koninkrijk gedaan. Laten we zo onze tussenbalans opmaken.

Joop Evertse, gedeputeerde

Agrarisch natuurbeheer

Na de Tweede Wereldoorlog lag de nadruk op het veiligstellen van de voedselzekerheid. Door de ervaringen van de Hongerwinter van 1944 was dit goed te begrijpen.

Maar: met die nadruk op de productie ontstond er een scheiding tussen boer en omgeving. Langzamerhand ging de agrarische sector de industriële kant op. Alles werd sectoraal benaderd, waardoor spanningen ontstonden tussen productie en natuur. De mestproblematiek kwam, er ontstond overproductie (denk aan de boterberg) en er groeiden tegenstellingen tussen voedsel en groen, producent en consument, boer en burger. Op 18 maart 2009 spraken Geert de Snoo, hoogleraar agrarisch natuurbeheer, Freek Ampt, biologisch veehouder en Teunis Jacob Slob van Natuurlijk Platteland West, over agrarisch natuurbeheer. Een bijeenkomst die Provinciale Staten stof tot nadenken bood. De sprekers gaven aan dat zowel de boer als de stedeling in onze tijd weer oog krijgen voor de waarde van de natuur. Vanaf de jaren tachtig ontstaan er van onderaf zogenoemde “bottom up”-bewegingen. Inmiddels zijn er zo’n 130 agrarische natuurverenigingen in Nederland waarvan zo’n 9000 agrariërs lid zijn, verspreid over meer dan 55 procent van het platteland. Dat is een belangrijke ontwikkeling, want zonder gemotiveerde boeren kan de zorg voor de natuur geen gestalte krijgen.

Maar alleen kunnen zij het niet, er zijn bondgenoten zijn nodig. Teunis Jacob Slob deed in dit

verband een oproep aan de provincie zich te herbezinnen op haar positie in dezen. De boer boert namelijk het beste in samenhang met de maatschappij. Het Rijk, maar ook de provincie moet hierin hun verantwoordelijkheid nemen. We zijn namelijk sámen verantwoordelijk voor een natuurlijk, leefbaar en vitaal agrarisch platteland. Dat komt bijvoorbeeld tot uiting in de bescherming van de weidevogels die in de loop der jaren een behoorlijke ontwikkeling heeft doorgemaakt. Vanuit zo’n 35 verenigingen wordt boeren weer geleerd om volgens en met de natuur te werken. Als voorbeeld noemde Slob dat de oogst langer in ruiters op het land moet blijven staan. “Boer zijn is een beroep, maar natuurbeheerder zijn ook”, was een stelling van de spreker.

Column

Structuurvisie: gesprekken van start

De provincie Zuid-Holland stelt momenteel een Structuurvisie op. Een taaie klus, zo blijkt (ook bij ons). Medio mei kreeg de Statencommissie een conceptvisie voorgelegd om vrij te geven voor inspraak. Bij de visie zat ook een Verordening Ruimte. Daarin staan zaken die de provincie van “provinciaal belang” vindt en om die reden in gemeentelijke bestemmingsplannen opgenomen zouden moeten worden. Als fractie twijfelden we. De inspraak geeft ruimte voor reactie en voortgang in het proces. Maar de visie en het kaartmateriaal bevatten veel fouten en multi-interpretabel beleid. Bovendien sloten visie en verordening niet goed op elkaar aan. Als de tijd voor inspraak dan ook nog krap is, dan is de keuze voor meer ruimtebetrokkenheid en betere kwaliteit snel gemaakt. Omdat de visie toch al overal verspreid was voor “bestuurlijke tafelgesprekken” tussen gemeenten/regio's en gedeputeerden, stelde ik voor: ga die gesprekken aan en kom terug met een verbeterde visie. Verwerk daarin meteen de opmerkingen uit de commissie, waaronder mijn opmerking dat sturen op contouren, migratiesaldo 0, groenblauwe hoofdroutes in(!) de stad en 80 procent bouwen binnen bestaand bebouwd gebied, een wel erg dubbele sturing is. Na schorsing aan het eind van de eerste termijn kreeg gedeputeerde Dwarshuis het woord: “Commissie, wij hebben overlegd en ik doe u het volgende voorstel: de visie gaat nu niet de inspraak in, maar wij gaan als Gedeputeerde Staten eerst aan de bestuurlijke tafels en dan etc...” Ergens kwam me dat voorstel bekend voor... De verwachting is dat het volgende concept in september ons wordt voorgelegd. Wordt vervolgd.

Chris Schaapman, Statenlid

Freek Ampt kwam met prikkelende uitspraken als: “Agrarisch natuurbeheer is niet goedkoop. Degene die dat stelt, is goedkoop” en: “Door particulieren de natuur te laten beheren, kunnen de staatskosten gehalveerd worden.” (Ver-eiste is dan wel dat er langdurige overeenkomsten over het beheer kunnen worden gesloten, zowel voor het ter beschikking stellen van terreinen als voor de beheervergoeding op zich.)

Ampt kraakte enkele harde noten met betrekking tot de natuurorganisaties. "Deze worden veel beter bedeed dan de agrariër." "Natuurorganisaties werken niet altijd goed. Waarom komen die organisaties niet zelf met een bij de raad van accreditering aangemeld certificeringbureau, om aan te tonen hoe goed ze zijn?"

Enkele stellingen nog op een rijtje:

- "Door de ontwikkeling van agrarisch natuurbeheer is de teruggang van de natuur beperkt."
- "Bij de agrariërs is een steeds grotere bereidheid om deel te nemen aan agrarisch natuurbeheer."
- "Agrarisch natuurbeheer functioneert als vliegwieltje voor het platteland."
- "De vrijblijvendheid van agrarisch natuurbeheer is voorbij."
- "Binnen de EHS (Ecologische Hoofdstructuur) zijn er goede mogelijkheden voor particulier natuurbeheer."

U begrijpt dat er een aardige discussie volgde. Al met al een presentatie die alleszins de moeite waard was en tot nadenken stemde.

Andries van Dijk, Statenlid

Kijk ook op onze website!

Bezoek ook eens zuidholland.christenunie-sgp.nl en bekijk foto's van werkbezoeken, het laatste nieuws en ingediende moties. Meer weten over uw regio? Een Statenlid uitnodigen op uw kiesvereniging? Download dan op de website ons recent uitgekomen regiowerkplan.

Uitgave

ChristenUnie/SGP Statenfractie en de provinciale verenigingen van de ChristenUnie en de SGP in Zuid-Holland.

Verschijnt 3 à 4 keer per jaar in een oplage van 8000 exemplaren

Redactie

Andries van Dijk, Rudy Ligtenberg, Suzan Sierksma en Wim de Roos

Contactadres fractie:

sjm.sierksma@pzh.nl

Informatie of reageren

ChristenUnie-SGP Zuid-Holland
Postbus 90602
2509 LP Den Haag
Telefoon 070-4417051
www.zuidholland.christenunie-sgp.nl

Vormgeving en productie

Drukkerij Holland bv, Alphen aan den Rijn

juni 2009

Eén of twee rotondes?

4 maart 2009, het loopt tegen zeven uur. We zijn op weg naar de commissievergadering als we bij de vergaderzaal een groot aantal mensen met spandoeken ontmoeten. Het zijn inwoners van Ammerstol. Eén ligt er met bloed bevlekt op de grond: een zwaargewonde. Wat is er aan de hand?

Wel, er is een verzoek ingediend om zowel bij het bedrijventerrein als ook bij de kern van Ammerstol op de provinciale weg een rotonde aan te leggen. De provincie zag echter geen noodzaak om twee rotondes aan te leggen. Eén rotonde dus en Ammerstol mag zelf kiezen waar.

Dit standpunt leidde tot bovenstaande actie, die hoewel ludiek, toch een ernstige ondertoon had.

De inspreker komt met valide argumenten. De gedeputeerde beweert dat de rotonde bij Ammerstol de doorstroming belemmert. Hoezo? Uit westelijke richting komend passeert de automobilist bij Bergambacht al twee rotondes en vanuit oostelijke richting zelfs drie bij Schoonhoven. En die ene bij Ammerstol zou dan de belemmering vormen?

Het is voor ons heel belangrijk dat we vanuit de regio gevoed worden met goede argumenten. In dit geval werden die ook door de inspreker nog eens duidelijk voor het voetlicht gebracht. De Gedeputeerde kon de redelijkheid van de argumenten niet ontkennen en zegde toe één en ander nog eens grondig te zullen bekijken. Inmiddels zijn de Bergambachtse wethouder J. Vente en gedeputeerde A. van Dijk het eens geworden over de financiering van de rotondes en over aanvullende maatregelen om de doorstroming en de verkeersveiligheid te waarborgen. In 2010 hoopt men te starten met het groot onderhoud aan de N210 en dan worden meteen de twee de rotondes aangelegd. De bewoners kunnen met een tevreden gevoel terugkijken op een voor hen geslaagde actie.

Andries van Dijk, Statenlid

De Noordse Buurt, waar is dat?

Inderdaad, de Noordse Buurt ligt in het noorden van onze provincie. Maar dat zal niet de reden zijn van de naamgeving. In dit 135 hectare grote gebied ligt een sterk verouderd glastuinbouwcomplex, dat onder de (geherindeelde) gemeente Nieuwkoop valt. In het Streekplan is dit gebied als een te reconstrueren glastuinbouwgebied aangewezen.

Toch heeft langzamerhand de vraag postgevat of dit wel de goede oplossing is, zowel bij de voormalige gemeente Nieuwkoop, als bij waterschap en natuurorganisaties. Het betrokken gebied ligt ingekapseld in natuur- en recreatiegebieden en betreft zijn productiewater uit de Nieuwkoopse Plassen.

Deze discussie speelt intussen al enkele jaren en dat is natuurlijk niet gunstig voor de daar gevestigde glastuinbouwbedrijven. Dat heb ik tijdens een werkbezoek op zaterdag 29 maart 2008 met eigen ogen ook kunnen constateren.

Compensatie

De geherindeelde gemeente Nieuwkoop heeft dit dossier met voortvarendheid opgepakt, waarvoor ik in de Statencommissie mijn waardering heb uitgesproken. Het nieuwe voorstel komt kortweg hierop neer. Het gebied Noordse Buurt wordt natuur. En er wordt gezorgd voor compensatie in de vorm van 450 woningen. Niet op die locatie, maar gekoppeld aan de bestaande kernen.

Het gemeentelijke plan werd door Gedeputeerde Staten aan de Statencommissie Ruimte en Wonen van januari aangeboden. Hoewel de commissie positief en welwillend tegenover het voorstel stond, is de gedeputeerde toch (nagenoeg commissiebreed) teruggestuurd met de opdracht het plan te toetsen aan het provinciaal beleid, om de bestuurlijke afweging zuiver en welgegrond te kunnen maken. Dat werd vervolgens gedaan en het plan is in februari opnieuw aan de orde geweest. Daaruit bleek dat er nog een antwoord gevonden moest worden op de vraag: waar wordt het glas gecompenseerd?

Open einde

Deze vraag is niet voor niets. In het verleden hebben er meerdere transformaties van glastuinbouwgebieden plaatsgehad waarbij sprake was van een open einde: voor compensatie van glas zou later wel ruimte worden gezocht. Vandaar dat we nog steeds zitten met verschillende "hypothesen". Voor een integrale benadering van de problematiek moet ook hiervoor een oplossing gevonden worden. Daar dringt de glastuinbouwsector terecht op aan. Er moet dus duidelijkheid komen. Het voorstel tot wijziging van de Provinciale interim-structuurvisie komt daarvoor binnenkort aan de orde en zal ook hierover duidelijkheid moeten geven.

Henk van Dieren, Statenlid